

ALMANACH PAPRSEK

2017 - 2018

Obsah:

a) Úvodní slovo

b) Soutěžní práce

1. Poslední noviny
2. Skladiště záhad
3. Jaro
4. Zapeklitý případ
5. Můj koncert
6. Dary moře
- 7. Věřte – nevěřte**
8. Jsi to ty
9. Stalo se to minulý týden
10. Cestování
- 11. ČAS**
12. Jak se vyrábí duha
13. Zapeklitá základka

VÍTĚZNÁ PRÁCE

VÍTĚZNÁ PRÁCE

c) Vítězné ilustrace

- * MŠ Barvička
- * „Prvňáčci“

Ahoj děti,

vítám vás u dalšího ročníku oblíbeného almanachu Paprsek. I letos za vámi pospíchají veselé příběhy a básničky žáků naší školy. Pozorně si je všechny přečtete a společně se svými učiteli českého jazyka ohodnoťte.

Nejlepší Pisálek bude vyhlášen na tradičním ukončení školního roku 29. června před školou. Tam se dozvíme také jména vítězných ilustrátorů z řad našich prvňáčků a kamarádů z MŠ Barvička, kteří jsou našimi nepostradatelnými pomocníky při sestavování almanachu. Hlasování o nejzdařilejší obrázky se uskuteční opět v přízemí hlavní budovy.

Příjemnou zábavu!

Mgr. Lenka Kučerová

1. Poslední noviny

Bilcová Martina, VIII. B

Světla zablikala a zhasla. Zmateně jsem zvedla oči od psacího stroje a pohlédla směrem k místu, kde ještě před chvílí stály mé kamarádky. Tedy alespoň jsem si myslela, že to byla chvíle. Nikde nikdo. Vytáhla jsem z kapsy můj telefon. Vybitá baterie. Co mám jako dělat?! Začala se mě zmocňovat panika. Rychlým krokem jsem vyrazila k hlavním dveřím. Byly zamčené. Přece nestrávím celou noc v muzeu! Nestávají se takové věci pouze v knížkách? Asi jsem se mylíla.

Nejistým krokem jsem procházela areálem. V muzeu bylo několik místností s vitrinami uskupenými podle roku a staletí. V nich se vyjímalily pečlivě uspořádané výtisky novin. Na sklech vitrín byly nalepeny malé informační cedulky s podrobnými informacemi ohledně vystavených exponátů. Přejela jsem očima po té, která mě zaujala nejvíce. Revoluce 1848. Když jsem prozkoumala i další popisky k exponátům, zjistila jsem, že se nacházím v sekci, ve které jsou vystavovány noviny z 1. poloviny 19. století.

Prošla jsem ještě několika dalšími odděleními. Najednou jsem si všimla masivních dřevěných dveří, na nichž byl velký nápis „Poslední noviny“ a pod ním menším písmem „Vstup zakázán. Expozice se připravuje!“ Zvědavost mě přemohla, a tak jsem vzala za kliku a otevřela dveře. Opatrně jsem nahlédla dovnitř, a když jsem nikoho neviděla, vstoupila jsem.

Bylo vidět, že se na místnosti teprve pracuje. Většina stěn doslova zářila bílou barvou. Jenom zeď po levé straně byla částečně vytapetována články z posledních dvou dnů. A dokonce se shodly na tématu. Titulky oznamovaly „Noviny končí“ nebo „Brzy vyjde poslední výtisk.“ Zkrátka všechny články na této stěně psaly o tom, že zítra, 10. 10. 2017, vyjdou úplně poslední noviny, protože informace, které novináři předávají svým čtenářům, jsou již dostupné všude na internetu. Navíc je už tolik lidí nekupuje.

Otočila jsem se a všimla si ozářené vitríny uprostřed místnosti. Noviny v ní byly úplně nedotčené. Bylo na nich ale něco divného. Hodně divného. Žádná značka, redakce, obrázek ani titulek. Jen vytištěný text: „Ráno 10. října 2017 bylo v Muzeu novin nalezeno tělo třináctileté žačky základní školy v Kadani.“

2. Skladiště záhad

Doležal Štěpán, VI. B

Jednoho dne žil, byl jeden nemotora, co si sotva zapamatoval malou násobilku. Svoje jméno si nepamatoval ani on sám, takže ho všichni radši nazývali Trdlo. Práci neměl, jelikož na co sáhl, to skončilo hlubokým nezdarem. Měl koupit cement, ale koupil maltu. Namísto toho, aby namazal topinky po opečení, tak je namazal dřív a pak se divil, když z topinek zbylo rozteklé bůhvíco. Náš příběh se odehrává v Trdlově rodném městě.

„Ach jo, to je zase den, topinky se mi přilepily na strop, oběd v čudu a o večeri ani nemluví,“ pomyslel si Trdlo. „Horší to být nemůže.“ V tu chvíli mu na mobil přišla zpráva: „Dlužíte bance 3 000\$! Zaplaťte do dvou týdnů nebo přijede exekutor.“ „A do kedluben!“ naštvál se a odkopnul omylem notebook přes celý obývací.

„Takže, jde se hledat práce! Zkusil bych hledat na internetu, ale notebook je na šrot. Mobil se mi mezitím vypnul a po zapnutí chce PIN, který neznám, jelikož skončil v koši i s obalem od mobilu. Takže takhle to nepůjde.“ Při přemýšlení mu došlo, že zapomněl na poštu. Tak copak to tu máme: „Reklama, zpráva z mé poslední firmy, z dob, kdy jsem měl peníze, ale firma totálně zkrachovala. Reklama, **pozvánka!** Hurá!“ samou radostí mu upadl mobil na zem a z displeje nic nezbylo. „No a co, stejně nešel vlastně ani zapnout,“ došlo mu. Horlivě ji přečetl: „Vážený pane Trdlo, zdědil jste skladiště č. p. 2541.“

Noční mlhou hustější než ta nejnezdavější cukrová vata bloudí už jen strašně ošuntělý opilec. Trdlovo staré kolo v mizerném stavu kvílí hůř než hejno netopýrů. Skladiště vypadá starší než Země sama. „Po jakém nemehlu jsem tohle zdědil?!“ Klíč do zrezivělého zámku očividně pasuje. Vrata se s hlukotem hlučnějším než heavy metal otevřela, ale jen trochu, vážla v pantech.

Protáhne se škvírou a posvítí si dovnitř baterkou. Skladiště vypadalo jak dílna Pata a Mata. Válelo se tu náradí, trosky nábytku, podivné předměty podobné kuličkovkám, ale nejvíc ho zaujala ocenění za vynálezce roku pověšená na zdi.

„Aha, tak jeden z mých předků nebyl takový nemotora jako já, ale vynálezce. Hmm, k čemu je probůh tohle? Vždyť tu není žádné okno?“ Zvědavě vezme do ruky čistič oken. Z láhve mu omylem kápne trošku na ruku, rychle to utírá do kalhot. Najednou kalhoty i ruka zmizí. Leknutím uklouzne na klíči a bací se do hlavy. „Krucí!“ zařve a radši se podívá na návod k použití. „Ahá, tak on to je sprej neviditelnosti!“ Hlava ho po té ráně bolí. Na stole zahlédne zrcátko. Koukne se na sebe, jestli to není vážné, ale místo svého obličeje uvidí ulici před skladem. V rohu stojí tříkolové zaparkované auto. Klíčky jsou v zapalování a motor hned naskočí. Kontrolka ukazuje, že je nádrž plná. „Bezva! Nepojedu na tom hrozném kole!“ Bere do ruky zaprášenou krabici a nasbírání do ní užitečné věci. Chce nastoupit do auta, ale napadne ho postříkat auto sprejem neviditelnosti. Vyndá z krabice sprej, postříká auto, ale když dává sprej zpátky do krabice, uvidí, že tam je další. „No to mě podrž!“ pomyslí si a vyndá sprej z krabice. Než zjistí, že krabice kopíruje věci, má hromadu sprejů.

„Zbytek raději otestuji ve dne.“ Nastoupí do auta a zírá na hromadu tlačítek. Dohromady dávají tlačítka duhu, ale co znamenají, to, aby čert věděl. Zmáčkne jedno z tlačítek a z palubní desky vystřelí salva dobrot. Po svačince zkusí další tlačítko a spustí se odpočet autodestrukce. V panice zmáčkne všechna tlačítka najednou a auto se rozjede.

Cestou domů přemýšlí: „Jak se asi bude tvářit exekutor, který mi zítra přijede zabavit neviditelný dům. To je úžasný skladiště. Jsem zvědavý na další vynálezy. To si zatestuju. Jen abych to přežil.“

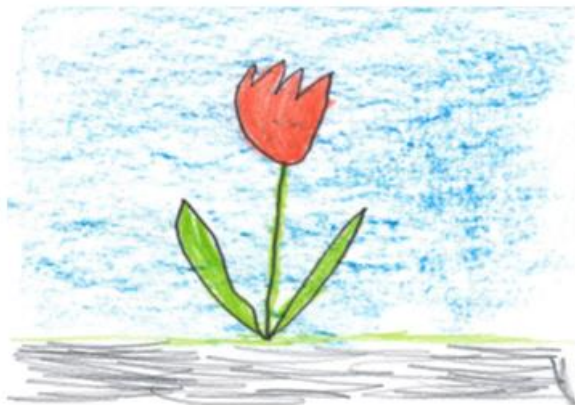
3. Jaro

Ölveczki Jaroslav, VIII. B

Přišlo jaro, slunce svítí, na světě zas roste kvítí,
vítr vane svěžím vánkem a já spím klidným spánkem.
Probudil mě zpěv ptačí, toť vše, co k dobré náladě mi stačí,
protože přišlo jaro na zemi a svět hezčí zdá se mi.

Na jaře nový život začíná,
kruci, mám hlad, ať už je svačina!
Posvačit jsem chtěl chleba jarní,
spadl mi na zem, je to marný.

I jaro má své nevýhody,
které skryje,
vylézají klíšťata a alergie.

4. Zapeklitý případ

Chalupský Jiří, VIII. A

Jmenuji se Arnošt a jsem šerifem ve městečku Malá Zátoka. Poslední dobou se tu rapidně zvýšila kriminalita. Zrovna včera se místnímu farmáři ztratily všechny slepice z kurníku. A dnes ráno jsem navštívil svou babičku a říkala, že jí někdo vzal na objednávku upečené čtyři pekáče koláčů. A mně šéf řekl, že ten případ mám nějak vyřešit. No vlastně komu jinému by měl zadat tento úkol než mně, vždyť jsem jeho jediný zaměstnanec.

Kde jinde začít než na místě činu. Nejprve jsem šel do kurníku. Chvilí jsem stál uprostřed a rozhlížel se. Mou pozornost upoutal kus červené textilie. Vypadalo to na vlnu, ze které plete svetry plné vzorů moje babička. A právě takový svetr nosí můj bratr Chrudoš. Chrudoš bydlí ve Velké Zátocě, která je pro naše městečko konkurencí. Zašel jsem za Chrudošem, ale jeho svetr byl zcela bez poškození. Tak jsem Chrudoše vyloučil ze seznamu podezřelých. Musel jsem tedy opětovně zajít za babičkou a zeptat se jí, jestli svetr pletla ještě někomu. Babička odpověděla, že ještě jeden svetr pletla mé sestře Agátě. Ale co si tak vzpomínám, tak ten svetr dostala Agáta k Vánocům a odvezla si ho na internát. Tak jsem si Agátu také vyškrtнул ze seznamu podezřelých. Ale teď přichází na řadu otázka, kdo ještě nosí takové svetry.

Další den jsem vyrazil na objížďku Velké Zátoky a spatřil jsem obchod s oblečením a ve výloze byl vystavený další červený svetr! Ihned jsem zavolaal babičce. Ta se mi přiznala, že plete na zakázku, aby si přivydělala peníze. Tím se můj seznam podezřelých pěkně rozšířil! Zeptal jsem se prodavačky, jestli si svetr někdo koupil. Paní prodavačka odpověděla, že jen jediný člověk, a to Libor z restaurace U Splašené slepice, která se měla teprve otevřít. V tu chvíli mi to bylo všechno jasné.

Můj bratr Chrudoš kradl slepice pro Libora, a když si Chrudoš roztrhl svetr, Libor mu šel koupit nový. Tím je případ uzavřen a nezbývá mi nic jiného než doufat, že mi šéf za geniálně vyřešený případ dá prémii.

5. Můj koncert

Zemanová Adéla, IX. A

Stalo se to minulý týden,
na stagy svého koncertu jsem stál.
Fanoušci čekali na mě celý den,
navečír začal se plnit obrovský sál.

Mé jméno je Andy Black,
jsem zpěvák známé rockmetalové kapely.
Její jméno je Black Veil Brides,
teď dost představování,
už dávám ke hře pokyny.

Když rozezněl se první tón Jackovy kytary,
jako vždy naskočila mi husí kůže.
Přistála mi pod nohama černá růže,
náhle opadly všechny mé obavy.

Začal jsem zpívat první sloku své písničky.
Všichni pištěli, řvali a šíleli.
Předtím to vše byly pro mě jen naivní sny,
ale i ty se rázem splnily,
když na koncertě v ČR jsme uspěli.

Stalo se minulý týden.
Byla to nádherná sobota!
Mně i obdivovatelům mé kapely splnil se sen,
přehrávám si to stále dokola.

6. Dary moře

Pavlíková Eliška, IX. A

Mé jméno je Kate Cooperová. Jsem obyčejná 15letá americká dívka. Minulý týden jsem jela o víkendu navštívit svého dědečka do Kalifornie. Dědeček žije v malém domečku na pobřeží Tichého oceánu. Miluje rybaření. Když jsem přijela, bylo to také zvláštní! Všude jen moře. Ušklíbla jsem se a šla svého milovaného starouška pozdravit. Moc mile a vřele mě přivítal. Celý večer jsme si pak povídali o jeho největších úlovcích.

Když mi ale podal talíř s večeří, zděsila jsem se! Na talíři leželo něco malého, oranžového, s vypouklýma očima a malýma, ale zato pořádně baculatýma nožičkama. Těžko říct, zda to bylo mrtvé. Píchla jsem do toho prstem a „věc“ na talíři na mě drze zamrkala. „Aaa“, vykřikla jsem a talíř i s touto věcí upustila na zem. Ta však začala utíkat po zemi. „Pomoc, ta věc mě teď chce snad zabít!“ zakřičela jsem jako smyslu zbavená a stoupla si na židli. „Ale, to je jen kreveta,“ volal na mě děda a smál se, až se za břicho popadal. Zvedl ji ze země a snědl. Podívala jsem se na něj a jen si suše pomyslela: „Tak tohle bude těžký víkend!“

Další den ráno jsme vyrazili rybařit. Vzali jsme si dědovu milovanou loď a vypluli na širé moře. Dědeček si to očividně užíval, kdežto já byla jako tělo bez duše. „Nesnáším moře,“ řekla jsem smutně. „Vždyť je přece fajn! A koukej! Právě jsem něco chytil!“ zaradoval se děda. Ryba byla ale silnější, a tak děda přepadl do moře. „Dědo!“ zakřičela jsem, co mi síly stačily. Nevynořoval se. „Ach, dědo..... určitě tě tam sní krevety a z tvých vousů si udělají karbanátky a budou mě v noci strašit!“ děsila jsem se. Najednou se však děda vynořil s další prapodivnou rybou. Smál se. Nechápala jsem proč. Vylezl zpátky do lodě. „Tý, jó, takové dobrodružství, ta

ryba mi za to stála!“ řekl nadšeně a podal mi ji. Ty její oči! Připadaly mi jako periskopy nějakého vraždícího monstra. Moje fantazie zase pracovala na plné obrátky. Vtom jsme se oba začali hlasitě smát.

Když jsme se vrátili zpět, připravili jsme si večeři. Dnešní úlovek. „Hlavně, prosím, bez očí, dědo,“ spiklenecky jsem na něj mrkla. „Neboj, tahle ryba tě už nesní,“ vesele zahlaholil dědeček. S vervou a chutí jsme se pustili do jídla. Musím uznat, ryba chutnala znamenitě!

V neděli ráno jsem už jela zpátky domů. Rozloučila jsem se s dědou a nasedla do letadla, které mě unášelo tisíc kilometrů daleko domů, do vnitrozemí, kde jsem si byla jistá, že se s krevetou a dalšími obludami jen tak nesetkám. V letadle jsem si pak znovu v duchu promítala všechny zážitky, které jsem si moc užila a nikdy na ně nezapomenu.

Vlastně mi došlo, že jsem se dědy úplně zapomněla zeptat, na čem že jsem si to vlastně tak pochutnala.

7. Věřte – nevěřte

Xinchi Jiang, VIII. B

Jednoho večera se znudění bohové rozhodli pobavit se, takže moje následující ráno vypadalo takhle.

„Dobré ráno, jak ses dnes vyspal?“ Chtěl jsem odpovědět: „Dobře, mami, jak ty?“ Ale z úst mi vyšlo jen hlasité „ŠKRRRRRR!!!“ Maminka se zarazila, chvíli se na mě udiveně koukala a pak prohlásila: „To máš z toho, že sedíš pořád u počítače!“ Po snídani mi táta řekl: „Dnes musíš ségru ze školy vyzvednout brzo.“ Překvapeně jsem vykřikl: „PRRRRR!!!!“. Oba moji rodiče už byli pořádně udiveni a vylekáni, takže místo do školy jsem byl dopraven do nejbližší psychiatrie.

Tam mi lékař oznámil, že se jedná o vzácnou nemoc zvanou Turettův syndrom. „Zdá se, že váš syn vykřikuje náhodně a rozhodně otravně citoslovce, které končí na R. Nevíte příčinu jeho stavu?“ Rodiče se dohodli, že je to kvůli mému „nekonečnému hledění do monitoru“. Pan doktor mi proto dal preventivní zákaz na veškerou elektroniku a nastala otázka: „Co budu teď dělat se svým volným časem?“

Kamarádi mi ve škole říkali, že zním jako americký raper Malá Pumpa, který se vyznačuje především svými čtyřmi mozkovými buňkami. Proto mi všichni ve škole začali říkat Malej Hydrant. Když už jsem měl tak skvělé raperské jméno, tak by byla škoda ho nevyužít. Začal jsem tedy chodit na lekce rapu. Všichni učitelé byli uchvázeni mým "zpěvem," který zněl nějak takhle: „FRRRRR, PRRRRR, BRRRRR, VRRRRR, ŠKRRRRR!!!! ...“ Mí přátelé mě pro velký úspěch přihlásili do Superstar.

Zde jsem ohromil porotu a následně soutěž i vyhrál. A tak se zrodila legenda zvaná Malej Hydrant.

Věříte mi?

8. Jsi to ty

Krejčí Leontýna, IX. B

Zjevil ses mi jako sen,

jako jasný den.

Když se mi svět rozpadá pod nohama,

padám do neznáma.

Ty mě vždy chytíš,

v mých očích se celý třpytíš.

Když nemůžu najít cestu zpět,

nenecháš mě se chvět.

Jsi jako čerstvý květ.

Zbarvuješ celý můj svět.

9. Stalo se to minulý týden

Havránková Pavla, IX. B

Bydlíme u temného lesa. Nikdo do něj nechodí, protože všem připadá strašidelný, i mně. Minulý týden v noci mi něco zasvítilo do pokoje. Bylo to takové magické světlo a vycházelo z lesa. Nevím, kde jsem sebrala tu odvahu, ale do lesa jsem se šla podívat. Připadalo mi, jako by to světlo bylo pořád dál a dál. A pak se to stalo!

Noha mi podklouzla a já, malá Žofka, jsem spadla do nějaké jámy. Třásla jsem se a chtěla jsem volat o pomoc. Najednou jsem ale před sebou spatřila černý tunel a v něm zase to magické světlo. Přitahovalo mě a zdálo se mi, že chce, abych ho sledovala. No, co vám budu povídat, když jste někde uprostřed lesa a nikde ani živáčka. Šla jsem za tím světlem. Nevím jak, ale z ničeho nic jsem stála před obrovskou koulí, která zářila do všech stran. Natáhla jsem k ní ruku a vcucala mě do sebe. Nemohla jsem věřit vlastním očím. Všechno bylo růžové, pozitivní, načínčané – prostě jako vysněný svět pětileté holčičky. Cokoli by takovou holčičku napadlo, by tam našla; od duhy, cukrové vaty, vymazlených panenek, až po roztomilé jednorožce.

Přede mnou stála maličká holčička, která si mě chvíli zkoumavě prohlížela. Vtom začala mávat třpytivou hůlkou, kterou pevně svírala v drobnou ručičce. Na krku se mi v tom okamžiku objevil fialový náhrdelník se zlatými hvězdičkami. Nevěděla jsem, k čemu slouží, ale brzy mi všechno bylo jasné. Třpytka, tak jsem tu dívku pojmenovala, mě zavedla do cukrového mraku. V něm byly stáje a v nich koně. Ale nebyly to obyčejné stáje, ani obyčejní koně! Bydleli zde jednorožci, králíci s křídly, roztomilí dráčci a všelijaká stvoření, která se nepodobala žádným, která znám. Třpytka mě zavedla do jedné stáje, kde měl své místo krásný fialový drak s hvězdičkou na čumáčku. Hned bylo jasné, že patří mě! Holčička draka vyvedla a gesty mi naznačila, že si mám na něho sednout. Drak se rozeběhl, roztáhl svá křídla a vznesl se nad zem. Špatně jsem se však držela a padala jsem dolů do bonbónového sadu. Zatmělo se mi před očima.

Najednou jsem se probudila doma ve své posteli. Na krku jsem měla fialový náhrdelník se zlatými hvězdičkami a ve vlasech třpytky.....

10. Cestování

Jakub Fraj, VII. B

Píše se rok 2058, když se narodil malý cestovatel. Jmenoval se Bukaj Jarf. Jako malý chodil do školky, později na základní školu. Když začal chodit na střední školu, moc mu to nešlo a ani ho to nebavilo. Odešel ze školy a stal se cestovatelem. Tedy alespoň chtěl. Ale neměl finance na to, aby cestoval. „Jak se dostanu přes moře? Přece nemůžu přeplavat Atlantik!“ A v tu chvíli dostal nápad: „Mám to! Můj kamarád Bukaj Kečároch má doma vznášedlo! Snad bude online na Hyperu.“ „Čau Bukaji! Můžu se u tebe stavit na kafčo? Musím si s tebou o něčem promluvit.“ Bukaj odepisuje: „Čus Bukaji, docela mám strach, co se děje. Klidně přijed’.“ Bukaj vyrazil k Bukajovi. V dálce se objevovaly blesky. Blížila se bouřka. Bukaj se nebál bouřky, ale měl takové zvláštní mrazení v zádech. Necítil se příliš dobře. Naštěstí se už blížil k domu Bukaje. Když byl u domu, zazvonil na zvonek. Dveře otevřel muž v bílém plášti a brýlemi z jiné dimenze. Tedy alespoň tak vypadaly.

„Ahoj Bukaji! Pojd’ dovnitř.“ Bukaj vešel. Vypadalo to tam jako v laboratoři. „Nevěděl jsem, že jsi teď vědec.“ Bukaj odpověděl: „Nebavme se o mně. Co potřebuješ?“ „Ukončil jsem školu a napadlo mě, že bych začal cestovat.“ „Tak proč seš tady? Proč necestuješ?“ „Nemám jaksi čím. Napadlo mě, že bych si od tebe vypůjčil tvoje vznášedlo.“ „Moje vznášedlo? Nemůžu ti ho jen tak půjčit. Je to, jako kdybys ode mě chtěl půjčit moji mámu!“ „Nešlo by to nějak zařídit? Nemohl by si jet se mnou?“ „To by možná šlo. Dobře!“ Oba Bukajové měli radost, a tak se rozhodli, že vyrazí rovnou dnes. Bukajovo vznášedlo nebylo ledajaké. Na souši jste si mohli vysunout kola a na vodě zase zasunout. Bylo to geniální. Se vznášedlem se dostali až na kraj Evropy. Přespali v nejbližším hotelu a ráno vyrazili na cestu přes Atlantik. Dokonce si dali jméno „Levitující piráti“. Ale to ještě netušili, že oni nebudou jediní piráti oceánu. Cestou do Ameriky potkali obrovskou loď s pirátskou vlajkou. Byla to Černá perla. Když Bukaj Jarf vytáhl dalekohled, viděl, jak se na palubě potácí opilý Jack Sparrow. „Bukaji? Není to Jack Sparrow?“ „Ukaž. Nejspíš ano. Nikdo jiný takhle neběhá.“ Oba koukali s otevřenými ústy. Jack je totiž pozval na skleničku rumu. „Zdravím přátelé! Já jsem Kapitán Jack Sparrow! Pojd’te ochutnat náš rum. Je čerstvě ukradený!“ Bukajové se chtěli smát, ale asi to bylo nevhod. Když si dali

první skleničku, tak jim to moc nechutnalo a radši to nechali být. Jack Sparrow jim nabídl přespaní. Samozřejmě že nemohli odmítnout. Nic jiného jim vlastně nezbývalo. Neměli totiž kde spát.

V noci je vzbudilo dupání na palubě. Když se šli podívat, co se děje, viděli pobíhat Jacka Sparrowa po palubě. Zeptali se ho, co se děje: „Co to tu proboha vyvádíš?“ „Ten rum, jak jsme uloupili. Jdou po nás jeho vlastníci.“ „To asi nebude dobrý, co?“ To vůbec není dobrý. Jejich loď má totiž kanóny.“ Myslíš ty, který na nás právě míří?“ „Jo, přes... kryjte se!“ Trefili se. Černá perla se začala potápět. „Co budeme dělat?“ ptá se Kečároh. „Vždyť máme vznášedlo! Pojď Jacku!“

Nakonec Bukajovo super rychlé vznášedlo odplulo dostatečně rychle, aby unikli pirátům. Dopluli až do New Yorku. Jacka tam vysadili a rozloučili se s ním. „Nejspíš jste mi zachránili krk. Díky.“ „V pohodě, Jacku. Tak se zatím měj. Sbohem!“ Kluci usoudili, že se vrátí zpátky domů a spolu si radši zahrají „Člověče, nezlob se“, než aby byli pod útokem pirátů.

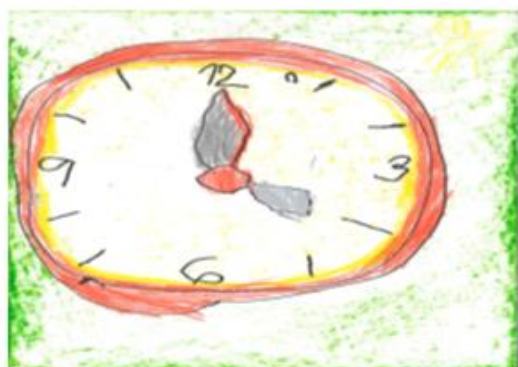
Když se vrátili do Čech, šel si každý po svých domů. Nejspíš na to nikdy nezapomenou.

11. ČAS

Leontýna Krejčí, IX. B

Bylo, nebylo,
někam se to ztratilo.
Z minuty na minutu
se to pokazilo.

TIK TAK
TIK TAK

Slyšíš to?

Tak běží čas.

Čas, kdy tě ztrácím víc a víc.

Je to jeden velký kýč.

TIK TAK
TIK TAK

Je to už dlouho.

Stejně jsi mou touhou.

Mám strach, co cítíš.

Na co asi myslíš...

VZPOMEŇ SI, ČAS BĚŽÍ!

A já s ním.

TIK TAK...

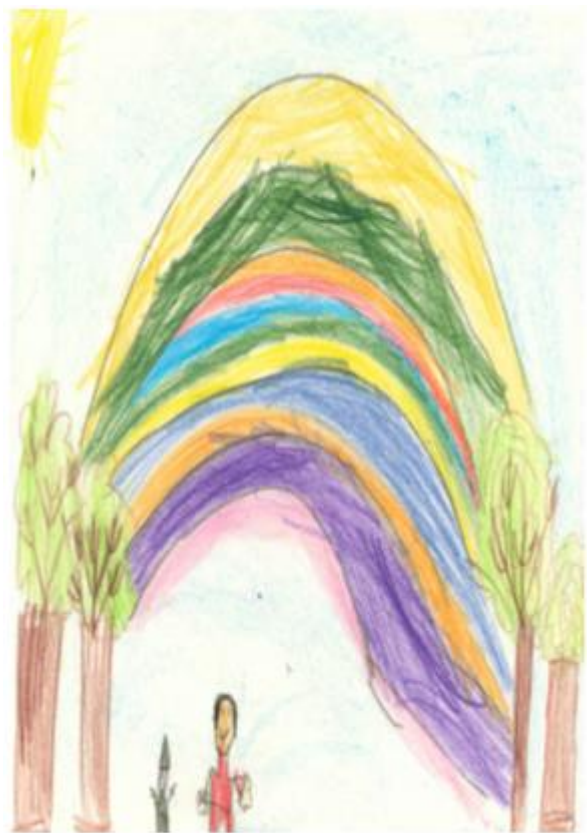
12. Jak se vyrábí duha

Podzimek Jan, VIII. B

Už odmala mě zajímalo, kde končí duha. Jednoho dne bylo nejlepší počasí na to, abych to zjistil. Konečně přšelo a současně začalo svítit slunce. Na obloze se objevila snad nejkrásnější duha, co jsem kdy viděl. Vzal jsem batoh s občerstvením a vydal jsem se na cestu. Na svém mobilu jsem si zprovoznil krokoměr, abych věděl, jak je duha daleko. Byla to únavná, dlouhá cesta. Šel jsem lesy, loukami, kolem polí a potoků. Konečně jsem byl u cíle. Krokoměr mi ukázal 30 km, ale stálo to zato.

Uviděl jsem před sebou zlatý soudek, u kterého stál malý skřítek. Přišel jsem k němu a on mi povídá: „Jmenuji se Lumberjack.“ V ručičce držel pergamen starý nejméně 300 let a byl na něm napsán recept, jak vyrobit duhu. Skřítek se mile usmál a řekl: „Jsi první, koho za 300 let napadlo zeptat se, co je na konci duhy, a proto ti předávám můj pergamen.“ V receptu stálo - 15 litrů vody, 45 balíčků Skittles, 5 barev a sluneční záře. Skřítek zavelel: „Honzo, duhu spolu vyrobíme.“ Přinesl svoje zásoby a hurá do práce! Řeknu vám, recept vcelku jednoduchý, ale práce náročná. Nejtěžší bylo rozmíchat 15 litrů barev a pak je přehodit přes slunce. Zvládli jsme to i bez kýly.

Až si budete přát parádní duhu, zaběhněte za mnou do Sluníčkové školy. S kamarádem Lumberjackem vám ji ukázkově umícháme.

13. Zapeklitá základka

Kothánková Sára, VIII. B

Samantha žila ve městě jménem Brooklyn, ale z důvodu šikany byla nucena přestoupit na jinou školu, kde si našla kamarády Toma a Emu.

Jednoho dne se šli společně učit do knihovny a všimli si knihy, která byla zamčená a ukrytá na nejvyšší policičce. Poté, co se snažili vytáhnout ji z policičky, okřikla je paní knihovnice: „Tato kniha nepatří mezi knihy dostupné pro žáky,“ a ukryla ji do svého stolu.

Kamarádi se rozhodli, že se schovají na toalety a počkají, až všichni odejdou, aby mohli zjistit, co tajemná kniha skrývá. Uběhlo pět minut a školu opustila i poslední uklízečka. Sam, Tom a Ema se rychle přesunuli do knihovny ke stolku, kde tajuplnou knihu knihovnice ukryla. Po otevření prvního šuplíku našli spoustu klíčů. V druhém šuplíku našli knihu. Kniha byla potažena hnědou kůží a zdobena zlatými ornamenty. Pokoušeli se odemknout knihu, a nakonec přeci jen našli správný klíč. Než ji stihli otevřít, přiběhla knihovnice a varovala je: „Tato kniha je zakletá. Vždy, když ji otevřeš, vyletí z ní nějaké monstrum.“ Jelikož jí nikdo nevěřil, tak Sam knihu otevřela. Mezi stránkami začali vylézat rarachové, které většina zná jako bordeláře, tudíž vše, co šlo, zpřeházeli. Děti se polekaly, snažily se rarchy pochyťat, ale bylo to na jejich síly. Jen nějakého lapily, další a další z knihy vylezli a schovávali se po celé škole. S velkou námahou se dětem podařilo většinu nepořádníků zavřít zpět do knihy. Ale pozor, několik z nich jich zůstalo na svobodě.

Co se dělo pak, si všichni umíme představit. Raraši si hledali nový domov, zalézali do tříd, tam do učebnic, až se dostali v aktovkách k dětem domů. Proto se pozorně rozhlížejte, kontrolujte své věci, ať se k vám nějaký nenastěhuje. Pak se od něj nakazíte a ...stanete se taky NEPOŘÁDNÍKEM!!!!!!

Vítězná ilustrace

Klárka Strojvansová, 1. A

Autor: Mgr. Lenka Kučerová
Grafická úprava: Mgr. Lenka Kučerová
Ilustrace: žáci 1. A, 1. B; děti z MŠ Barvička
Lektorovala: Mgr. Ivana Sládká
Vydáno ve šk. roce 2017–2018
Základní škola Kadaň, Chomutovská 1683
Počet výtisků: 6